

РЕЙ БРЕДЪРИ ПЛАМТЯЩИЯТ ЧОВЕК

Превод от английски: Огняна Иванова, —

chitanka.info

Раздрънканият форд се кандилкаше по изровения път и вдигаше жълти облаци прах, които се уталожваха едва подир час и оставаха да лежат неподвижно в полудрямката, вцепенила света в средата на юли. Някъде в далечината се спотайваше езерото — студеносин скъпоценен камък сред сгорещената зелена трева. Нева и Дъг се клатушкаха в тенекията, скрепена с нажежени болтове. На задната седалка се въргальше термос с лимонада, а в скута на Дъг втасваха пикантни сандвичи с шунка. И момчето, и лелята поемаха горещия въздух, а разпаленият им разговор надминаваше и тази температура.

— Аз съм гълтач на огън — подхвърли Дъглас. — Въздухът направо пари като го гълтам. Кога най-после ще стигнем езерото?

Изведнъж пред тях се появи човек.

Разкопчаната риза разкриваше загоряло от слънцето тяло, косата бе с цвета на узряло жито, а очите пламтяха със син огън сред гнезда от бръчици, понеже примигваше на силното слънце.

Нева удари спирачките. Огромни облаци прах закриха човека. Когато златистите пращинки се разнесоха, двамата видяха пожълтелите от горещината котешки очи на мъжа — гледаше сърдито и враждебно, с предизвикателство и към времето, и към нажежения вятър.

Непознатият се втренчи в Дъглас.

Дъглас се притесни и отмести поглед.

Виждаше се, че мъжът е прекосил полето, обрасло с висока пожълтяла трева, прегоряла и повехнала от продължилата месец и половина суша. Личеше си пътечката през тревата, оставена от нозете му в посока към шосето. Пътечката изглежда започваше от изпарилото се блато и безводното корито на рекичката, където имаше само напечен от слънцето камънак и размекнат от горещината пясък.

— По дяволите, та вие спряхте! — сърдито извика мъжът.

— По дяволите, така е! — викна Нева в отговор. — Накъде сте се запътили?

— Не съм решил още.

Мъжът скочи като котка, намести се на задръстената с багаж задна седалка и извика:

— Тръгвайте, защото то иде подире ни. Имам предвид слънцето — уточни той, посочвайки право нагоре. — Бързо, иначе всички ще полудеем!

Нева натисна педала за газта. Изпод колелата захвърча чакъл и автомобилът се плъзна право по нажежения до бяло прах. Пространството с рев се разделяше на две. Над целия шум се носеше гласът на мъжа:

— Карайте със седемдесет, не с осемдесет мили в час! Дявол да го вземе, а защо не вдигнете деветдесет?

За миг Нева се взря в натрапника, в лъва, обсебил задната седалка, сякаш преценяваше дали не може да затвори зейналата му пасть с поглед. И като че ли успя.

Разбира се, това беше мнението на Дъглас за звяра. Да, това не беше просто непознат, нито стопаджия, а именно натрапник. Само две минути след като бе скочил в нагорещената до червено кола този тип с коса на вмирисан на джунгла дивак успя да се намести в атмосферата на автомобила редом с Дъглас и неговата почитаема изпотена леля. А Нева, сграбчила кормилото, се мъчеше да приведе успешно колата през неспирния напор на горещия въздух и пороя от чакъл.

Междувременно на задната седалка съществото с лъвска грива и с бяло на очите, придобило жълтия цвят на току-що изсечена лъскава монета, облиза устни, погледна в огледалото право в Дъг и му смигна. Момчето си опита да смигне в отговор, но клепачът му отказа да се спусне.

— Да сте се опитвали някога да разберете... — закрещя мъжът.

— Какво? — прекъсна го също с крясък лелята.

— Да сте се опитвали някога да разберете — продължаваше да крещи натрапникът, навел се напред между двамата — дали полудявате заради времето, или сте си луди поначало?

Въпросът бе прекалено странен и изведнъж лелята и племенникът усетиха хлад, макар да бе горещо като в пещ.

— Не разбирам какво точно... — отвърна Нева.

— Никой не разбира! — срязва я мъжът, от когото наистина се носеше миризмата на клетка с лъв.

Тънките му ръце бяха увиснали между двамата и нервно връзваха и развързваха някакво невидимо въже. Мърдаше, сякаш под мишниците му гореше огън.

— В дни като днешния в главата на човек е същински ад — рече той. — Луцифер е роден в такава жега и в такава пустош. Всичко пари, ако го докоснеш, а хората не обичат да ги докосват.

И смуши първо жената, после момчето. Те подскочиха.

— Виждате ли? — усмихна се досадникът. — В дни като днешния какво ли не ти идва на ум — и пак се усмихна. — Не е ли това лятото на скакалците, дето се появяват на всеки седемнайсет години, за да сеят гибел? Не е ли време вече да се появи тази проста, но многобройна напасть?

— Не зная — каза Нева, гледайки пътя.

— Това е лятото! Гибелта ни чака зад следващия завой. Мислите ми текат толкова бързо, че очите ме заболяха, а главата ми се цепа. Обикновените несвързани мисли ще предизвикат огнен взрив в мозъка ми. Защо... Защо!

Нева мъчително преглътна, Дъг затаи дъх.

Изведнъж и двамата усетиха, че ги обзема ужас. А мъжът продължаваше да бърбори несвързано, загледан в зеления пламък на мяркащите се край пътя дървета, и душеше гъстия горещ прах, който се вихри около тенекиената кола. С глас нито висок, нито нисък, а равен и спокоен, мъжът продължи да говори:

— Да, така си е, на света съществуват много повече неща, отколкото хората знаят. Ако има скакалци, които се появяват на всеки седемнайсет години, защо да няма и такива хора? Замисляли ли сте се по този въпрос?

— Не — обади се някой от двамата.

„Май бях аз“ — рече си Дъг, защото усети, че устата му помръдна като мишка.

— А какво ще кажете ако има хора, появяващи се на двайсет и четири, или на петдесет и седем години? Свикнали сме, че човек расте, жени се, има деца. И изобщо не ни идва на ум, че някои хора сигурно се появяват на света и по друг начин — да речем като скакалци, през определени периоди, без да се знае кога, в един зноен ден посред лятото...

— Кой би могъл да знае? — обади се същата мишка и устните на Дъг се разтрепериха.

— А кой би могъл да знае дали в света няма генно заложено зло? — попита Човекът на Жарещото слънце, сърдито загледан с немигащи очи в светилото.

— Какво зло? — не разбра Нева.

— Генно заложено зло, госпожо. Лоша кръв, както се казва. Хора, родени зли, израсли зли и умрели зли — без каквато и да е промяна през житейския им цикъл.

— Пфу! — възкликна Дъглас. — Искате да кажете хора, които се раждат лоши и си остават лоши?

— Правилно си го схванал, момче. Нима не е възможно? Щом има хора, които се смятат за ангели от първия им уханен дъх до последната непорочна проява, защото да не съществува и чистото зло от първи януари до края на декември, цели триста шейсет и пет дни?

— Никога не ми е хрумвало такова нещо — обади се мишката.

— Помислете! Само си помислете! — не спираше мъжът.

Нева и Дъг мислиха около пет секунди.

Мъжът, загледан с едно присвито око в хладното езеро и притворил другото, сякаш размишляваше в мрака зад спуснатия клепач върху складираните там аргументи:

— А сега слушайте внимателно. Ами ако невероятната горещина, тоест свръхвисоките температури този месец, тази седмица или просто днес са извадили на повърхността Злия човек, доскоро затънал в речната кал? Стоял заровен в нея цели четиридесет и седем години като някакво зловеща ларва в очакване да се роди? Той се отърсва, отваря очи, оглежда се, вече е напълно пораснал, измъква се от спечената кал, отправя се към света и казва: „Искам да хапна малко лято!“

— Какво, какво казва?

— Казва, момче, „Ще си хапна малко лято“. Ще си хапна малко лято" — така казва, мадам. „Ще разкъсам лятото на парчета!“ Я погледнете дърветата — не стават ли за вечеря? Погледнете житното поле — какво угощение! Ами слънчогледите край пътя? И насмолената хартия върху онази барака е отличен обед. А езерото в далечината? Велики Боже, та това е трапезното вино, може да се изпие до капка!

— Ожаднях — обади се Дъг.

— По дяволите, момче. Ако се замислим и си говорим истината, не жаждата е началото на състоянието, в което се намира човекът, очаквайки трийсет години в горещата кал раждането си, за да умре още същия ден. Каква ти жажда?! О, богове, твоето невежество няма граници.

— Ами...

— Какво „ами“?! Жаждата е нищо пред глада. Пред глада! Огледай се. Такъв човек ще изяде не само дърветата и цветята край пътя, но и нажежените до бяло тежко дишащи кучета. Виж там двете кучета, ето още едно. А после щастливият лакомник ще започне да се пита: „Да изям ли това, или да не го изям?“ И така ще стигне до хората. Как ти се струва, а? Ще яде хора. Варени, пържени, печени, задушени. Красиви, загорели от слънцето хора. Стари и млади. Първо старите дамски шапки, после старите дами под шапките; шалове на младите дами и после самите млади дами; плувните гащета на момчета, а после — момчетата: лактите им, глезените, ушите, пръстите на краката, веждите. Бога ми — и веждите! Мъже, жени, момчета, дами, кучета — всичко ще влезе в менюто му. Зъбите се оголват, устните се облизват, храната е налице!

— Стига — чу се глас.

„Не аз, друг го каза“ — помисли си Дъглас.

— Дръж се, Дъг!

Викаше Нева.

Момчето видя как коляното ѝ сякаш инстинктивно скочи нагоре, после се намеси здравият разум и стъпалото ѝ удари спирачките.

Колата спря. Нева отвори вратата. Размахваше ръце, крещеше, сочеше отворената врата. Беше готова да сграбчи ризата на мъжа и да я разкъса.

— Вън! Махай се!

— Тук ли, госпожо? — изуми се натрапникът.

— Тук, тук! Вън, изчезвай!

— Но, госпожо...

— Излизай, или не знам какво ще ти се случи! — вбеси се Нева. — В багажника имам куп библии, а под седалката пистолет със сребърен куршум и кутия с разпятия. До двигателя са сложени лост и чук, а карбураторът е пълен със светана вода, още преди да кипне беше осветена на три места по пътя: в католическата църква „Сейнт Матю“, в баптистката църква на Грийн Таун и в епископалната църква на Зайън Сити. Стига ти само парата от тая вода! На една миля зад нас пътува негово преосвещенство епископ Кели от Чикаго, който ще ни настигне всеки миг. Край езерото ни чака отец Руни от Милуоки, а Дъглас... В джоба си Дък има стрък босилек и две парченца корен от мандрагора. Вън, вън!

— Добре, мадам — каза мъжът. — Махам се.

И слезе.

Нева подкара колата щуро.

Мъжът отзад започна да крещи:

— Вие сте луди! Смахнати! Откачалки!

— Аз ли съм лудата? Аз ли съм смахнатата? — взмути се Нева и натисна клаксона. — Велики Боже!

„Луди... смахнати...“ — се чуваше отзад все по-слабо.

Дъглас се обърна и видя как мъжът се заканва с юмрук, смъква ризата си, хвърля я на пътя и започва да я тъпче с бозите си нозе, вдигайки кълбета горещ бял прах.

Автомобилът боботеше, препускаше, носеше се с грохот по шосето, а лелята на Дъглас свирепо стискаше горещото кормило, докато малката потна фигура на Пламтящия човек не се изгуби в спечените от жегата мочурища и нажежения въздух. Накрая Дъглас каза с облекчение:

— Нева, за пръв път те чувам да говориш така.

— За пръв и за последен път, Дъг.

— Вярно ли е онова, което каза?

— Ни най-малко.

— Значи излъга. Излъга, така ли?

— Излъгах — и Нева премигна. — Не мислиш ли, че този човек също лъжеше?

— Не зная.

— А аз зная, че понякога една лъжа убива друга лъжа. Поне в случая стана така. Но не бива това да ти става навик.

— Обещавам, лельо — засмя се Дъглас. — Я кажи пак за мандрагората. Кажи за босилека в джоба ми. Кажи за пистолета със сребърния куршум, моля те.

Лелята повтори всичко и двамата избухнаха в смях.

Смяха се до сълзи и викаха, а раздрънката тенекиена кола ги носеше по разровения път. Лелята повтаряше думите си, момчето слушаше със затворени очи, после надаваше рев и се тресеше от кикот.

Смяха се чак докато си облякоха банските костюми и се потопиха в езерото. Докато не изскочиха на повърхността с блаженство, изписано върху лицата им.

Слънцето сипеше жарките си лъчи точно над главите им. Двата щастливо се разхождаха край брега, после заплуваха в ментолово прохладните води.

Едва привечер, когато слънцето изчезна и сенките напуснаха леговищата си в дърветата, двамата се сетиха, че вече трябва да поемат по безлюдния път и да минат през пустошта покрай пресъхналото бладо, за да се върнат в града.

Изправиха се до колата, вперили очи в криволичещото шосе. Устата на Дъглас беше пресъхнала.

— Нищо не може да ни се случи.

— Не може.

— Скачай тогава в колата.

Нева срита стартера, сякаш беше умряло куче, и потеглиха.

Колата се носеше покрай синкавите дървета и пурпурното кадифе на хълмовете.

Не се случи нищо.

Завиха по широко застлано с чакъл шосе с цвета на сини сливи, вдъхваха люляковия аромат на поохладнелия въздух и се споглеждаха с очакване.

Не се случи нищо.

Накрая Нева започна да си тананика.

На пътя нямаше жива душа.

После всичко се промени.

Нева се усмихна. Дъглас присви очи и също се усмихна.

Край шосето стоеше момченце на около девет години, облечено в лятно костюмче с цвят на ванилия, с бели обувки и бяла вратовръзка. Старателно измитото му лице розовееше. Детето им махна.

Нева натисна спирачките.

— В града ли отивате? — весело попита момченцето. — Аз се изгубих. Бяхме на пикник и родителите ми са си тръгнали без мен. Много се радвам, че се появихте. Тук е доста страшничко.

— Качвай се.

Момчето се качи и фордът потегли. Гостенчето седеше на задната седалка, а Нева и Дъг се обръщаха да го видят и се усмихваха.

Детето дълго време на продума. Седеше изправено, чистичко, светнало и свежо в бялото си костюмче.

Небето над безлюдното шосе притъмня, почти нямаше звезди, захладя.

Най-после момчето се обади и каза нещо, което Дъглас не чу, но видя как Нева застина, а лицето ѝ приближня.

— Какво? — попита Дъг и се обърна.

Малкото момче го погледна право в очите, без да мига, а устните му се размърдаха от само себе си, сякаш бяха отделени от тялото.

Моторът се задави и изключи.

Колата бавно спря.

Дъг видя как Нева рита и блъска педалите на газта и стартера. Въпреки шума обаче той добре чу думите на момченцето, които отекнаха в странното, застинало мъртвило. Детето пое дълбоко въздух и попита:

— Задавали ли сте си някога въпроса дали на света има генно заложено зло?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.